

Sygn. akt **III K 254/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Wiesław Rodziewicz

Ławnicy: Edyta Drelich, Anna Ratajczyk

Protokolant: Paulina Bieszczad

Prokurator Mariusz Grzegorowski

po rozpoznaniu w dniach 21.I, 25.II.2019 roku

sprawy:

B. R. syna M. i H. z domu G.

urodz. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 2013 roku do 22 marca 2015 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej na terenie E. oraz A., w skład której wchodził R. G., P. P. (1) oraz inne ustalone i nieustalone osoby, pełniąc w niej rolę kuriera przemycającego oraz wprowadzającego do obrotu znaczne ilości środków odurzających,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od 2013 roku do 22 marca 2015 roku na terenie E. oraz A., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej 5 – krotnie przemycił znaczne ilości środków odurzających w postaci co najmniej 2000 gramów kokainy, w ten sposób, że połykał jednorazowo co najmniej 40 kapsulek i przewoził w organizmie, a następnie przekazywał innej osobie celem wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art.11 § 2 k.k. i art.12 k.k. i art.65 § 1 k.k.;

III. w grudniu 2014 roku w G. i T. (N.), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, przyjął od nieustalonej osoby co najmniej 20.000 koron norweskich, pochodzących z przemytu substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a następnie przewiózł je do P. i przekazał ustalonej osobie,

tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od 2013 roku do 22 marca 2015 roku z wyłączeniem grudnia 2014 roku na terenie E., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, objętą odrębnym postępowaniem karnym, przyjął od nieustalonych osób co najmniej 12.000 funtów, 16.000 euro oraz 1000 dolarów, pochodzących z przewozu substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a następnie przekazał innej osobie,

tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

* * *

I. oskarżonego **B. R.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. **258 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 258 § 1 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **B. R.** uznaje za winnego tego, że w okresie od 2013 roku do lutego 2015 roku na terenie E. oraz A., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej 4 – krotnie przemyślił znaczne ilości środków odurzających w postaci co najmniej 1167,49 gramów kokainy, w ten sposób, że polykał jednorazowo co najmniej 40 kapsulek i przewoził w organizmie, a następnie przekazywał innej osobie celem wprowadzenia do obrotu, tj. popełnienia zbrodni z **art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art.11 § 2 k.k. i art.12 k.k. i art.65 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt 2 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności oraz **100 (sto) stawek dziennych** grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę **100 (sto) złotych**;

III. oskarżonego **B. R.** uznaje za winnego tego, że w okresie od 2013 roku do 22 marca 2015 roku na terenie E., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, przyjął od nieustalonych osób co najmniej 12.000 funtów, 16.000 euro, 20.000 koron norweskich oraz 1000 dolarów, pochodzących z przemytu i przewozu substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a następnie przekazał je innej ustalonej osobie, tj. występku z art. z **art. 299 § 1 i 5 k.k. i art. 65 § 1 k.k.** i za to na podstawie **art. 299 § 5 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez **B. R.** z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w kwocie 12.000 (dwanaście) tysięcy złotych;

V. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od **B. R.** nawiązkę na rzecz (...) Ośrodka (...), ul. (...), (...)-(...) W. w wysokości 3000 (trzy tysiące) złotych w związku z czynem opisanym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **B. R.** i wymierza karę łączną **roku** pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej oskarżonemu **B. R.**;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **B. R.** od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym odstępuje od wymierzenia mu opłaty.

Anna Ratajczyk SSA w SO Wiesław Rodziewicz Edyta Drelich

Sygn. akt III K 254/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na terenie E. i A. działała zorganizowana grupa przestępcza zajmująca się przemytem oraz obrotem znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych. Grupa ta działalność rozpoczęła w sierpniu 2011r. i działała do grudnia 2015r.

Dowód:

- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041,
- materiały kontroli operacyjnych k. 354-553 akt III K 254/18.

Działaniem grupy kierowali P. P. (1) i R. G.. To oni organizowali pieniądze na zakup narkotyków, nabywali środki odurzające i substancje psychotropowe, organizowali rynek zbytu, dokonywali podziału zysku między poszczególnych członków grupy wypłacając im wynagrodzenie za podejmowane czynności.

Dowód:

- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041,
- materiały kontroli operacyjnych k. 354-553 akt III K 254/18.

W ramach grupy funkcjonował podział zadań. Część osób zajmowała się werbowaniem kurierów narkotykowych, inne osoby zapewniały środki finansowe na podróż kurierów i nadzorowały ich w trakcie przewożenia narkotyków, inne zaś odpowiedzialne były za dystrybucję narkotyków.

Dowód:

- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041,
- materiały kontroli operacyjnych k. 354-553 akt III K 254/18.

Jednym z członków grupy był P. P. (1). Współpracował on z mieszkańcem H. o imieniu S., który organizował przemysł narkotyków z H. do T., S., A., B. i H.. P. P. (1) sam przewoził narkotyki lub wyszukiwał w P. osoby, które działałyby w charakterze kurierów.

W 2013r. P. P. (1) poszukiwał kolejnych osób, które działałyby w charakterze kurierów. Nawiązał w związku z tym kontakt z R. F., który zaangażował do tego B. R..

Dowód:

- wyjaśnienia B. R. k. 466-467 akt III K 328/18, 1029-1030v akt III K 254/18,
- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041,
- częściowo zeznania R. F. k. 305-308, 561-563, 596-597, 609-610, 611-613, 643-644.

B. R. wraz z drugim kurierem S. S. (1) jeździli samochodem z P. do H., gdzie połykali przygotowane narkotyki. B. R. połykał narkotyk w zabezpieczonych kulkach w ilości od 40 do 70 sztuk. Jeden pakunek wynosił około 20 gramów narkotyku.

Stamtąd z pomocą S. wyjeżdżali różnymi środkami komunikacji do S., T. i H.. Po dostarczeniu narkotyków odbiorcom B. R. odbierał od nich pieniądze za narkotyki. Łącznie odebrał on 16 000 euro, 12 000 funtów angielskich i 1000 dolarów amerykańskich.

Za przewóz narkotyków kurierzy otrzymywali wynagrodzenie w kwocie od 800 do 1000 euro uzależnione od ilości połkniętych kapsułek z narkotykiem. B. R. przewiózł łącznie nie mniej niż 1167,49 gramów kokainy. Ze względu na mniejsze od innych kurierów ilości połykanego narkotyku B. R. otrzymał z tego tytułu łącznie nie mniej niż 4000 euro.

Dowód:

- wyjaśnienia B. R. k. 466-467 akt III K 328/18, 1029-1030v akt III K 254/18,
- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041.

B. R. oprócz roli kuriera przemycającego narkotyki wykonywał również inne czynności na rzecz grupy przestępczej zleczone mu przez P. P. (1).

Był on często kierowcą i tłumaczem kurierów w trakcie ich podróży za granicę. Nie przewoził wówczas narkotyków, a jego zadaniem była pomoc w porozumieniu się kurierów, w organizacji biletów i noclegu.

Dowód:

- wyjaśnienia B. R. k. 466-467 akt III K 328/18, 1029-1030v akt III K 254/18,
- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041.

Zlecano mu również wyjazdy celem odbioru i przywiezienia do P. pieniędzy pochodzących ze sprzedaży narkotyków.

W listopadzie 2014r. J. S., R. F. i P. P. (1) postanowili przemycić znaczną ilość amfetaminy z P. do N.. Przewieźli wówczas około 8000 gramów amfetaminy. Po transakcji, w grudniu 2014r., na prośbę P. P. (1), do N. udał się T. P. (1) w celu odebrania pieniędzy za amfetaminę. Razem z nim na polecenie P. P. (1) udał się B. R.. Mężczyźni odebrali 20 000 koron norweskich, które po przyjeździe do G. przekazali P. P. (2).

Dowód:

- wyjaśnienia B. R. k. 466-467 akt III K 328/18, 1029-1030v akt III K 254/18,
- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041,
- zeznania T. P. (1) k. 328-332, 554-556, 557-558, 601-602, 632-633.

W marcu 2015r. B. R. udał się do A., gdzie nieustalona osoba zorganizowała przemyt narkotyku z B. do B.. B. R. udał się do B., gdzie połknął 832,510 gramów netto kokainy w formie 30 kapsulek. W dniu 23 marca 2015r. wracając z B., podczas międzylądowania w P., B. R. i S. S. (1) zostali zatrzymani. Następnie w dniu 29 września 2015r. Sąd Okręgowy w Porto skazał B. R. za przemyt kokainy na karę 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

B. R. został warunkowo przedterminowo zwolniony przez Sąd portugalski w dniu 27 września 2017r.

Dowód:

- wyjaśnienia B. R. k. 466-467 akt III K 328/18, 1029-1030v akt III K 254/18,
- zeznania P. P. (1) k. 298-304, 309-312, 564-570, 637-638, 652-653, 879-880, 1037-1041,
- zeznania T. P. (1) k. 328-332, 554-556, 557-558, 601-602, 632-633,
- częściowo zeznania R. F. k. 305-308, 561-563, 596-597, 609-610, 611-613, 643-644,
- wydruki dotyczące biletów lotniczych k. 12-22 akt III K 328/18, 14-24 akt III K 254/18
- materiały dotyczące oskarżonego nadesłane z P. k. 32-201 akt III K 328/18, 32-273 akt III K 254/18,
- telegram dot. zwolnienia oskarżonego k. 870 akt III K 254/18.

B. R. ma 21 lat. Ma wykształcenie średnie, bez wyuczonego zawodu. Jest kawalerem. Na utrzymaniu ma syna w wieku 3 lat, którego dobrowolnie alimentuje. Jest zatrudniony na terenie N. jako technik monter osiągając dochód

w wysokości około 2000 euro. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, odwykowo i neurologicznie. Nie był karany przez Sąd polski.

Dowód:

- dane o osobie oskarżonego k. 885a, (...),
- karta karna k. 468 akt III K 328/18, 893 akt III K 254/18.

B. R. przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów, oprócz tego, że działał w zorganizowanej grupie przestępczej. Wyjaśnił, że rozmawiał tylko z P. P. (2) i on dawał mu polecenia i zadania. Nie czuje się jak członek grupy, bo nikogo z tamtej strony nie znał.

Dowód:

- wyjaśnienia B. R. k. 885 akt III K 254/18, 466-468, 1029v-1030v.

Ustalając stan faktyczny Sąd dał wiarę wyjaśnieniom B. R. za wyjątkiem tych, w których kwestionował swój udział w zorganizowanej grupie przestępczej.

Relacja oskarżonego w sposób spójny i zbieżny z pozostałymi dowodami, w tym w szczególności zeznaniami świadków przedstawiła z kim oskarżony się kontaktował, kto wydawał mu polecenia i od kogo otrzymywał wynagrodzenie. Te okoliczności potwierdził sam P. P. (1) przedstawiając je w sposób tożsamy z oskarżonym.

B. R. przekonująco odniósł się do tego do jakich krajów przemycał narkotyki, co również potwierdził P. P. (1). Relacje tych osób są zbieżne w szczegółach, tak co do osób uczestniczących w organizacji procederu i sposobu jego dokonania. Znajduje to również potwierdzenie w biletach lotniczych oskarżonego. Zeznania P. P. (1) są przy tym konsekwentne w toku całego postępowania. Świadek szeroko opisał działanie grupy, w której zajmował wysoką pozycję. Jego zeznania nie umniejszały roli świadka. Wręcz przeciwnie świadek siebie przedstawiał jako jednego z liderów grupy, co wzmacnia wartość dowodową jego zeznań. Szczegółowość zeznań, ich konsekwencja i logika powodują, że Sąd oparł się na nich ustalając stan faktyczny.

Relacja P. P. (1) w pełni koreluje z twierdzeniami oskarżonego co do innych niż przemyt czynności, które podejmował na polecenie świadka. Udział, za wynagrodzeniem, w wyjazdach jako kierowca i tłumacz w sposób pełny potwierdził zlecający je P. P. (1).

Dodatkowo odbieranie pieniędzy przez oskarżonego i ich ilości zbieżnie przedstawił T. P. (1) wskazując, że razem z oskarżonym udał się odebrać pieniądze z N..

Żadnych wątpliwości Sądu nie wzbudziła przy tym relacja oskarżonego opisująca przebieg przemytu narkotyków z B., który zakończył się zatrzymaniem oskarżonego na lotnisku w P.. Wyjaśnienia w tej części w pełni korespondują z dokumentacją otrzymaną z P., zeznaniami P. i T. P. (2).

Z tych też przyczyn Sąd oparł się na wyjaśnieniach B. R. w powyższym zakresie. Sąd uznał jednak, że nie mogą stanowić podstawy do ustaleń stanu faktycznego wyjaśnienia oskarżonego negujące jego udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Zgromadzony materiał dowodowy, w tym, relacja samego oskarżonego wskazują bowiem i na działanie B. R. w zorganizowanej grupie przestępczej i na świadomość oskarżonego co do tego faktu, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom R. F.. Świadek potwierdził, że na polecenie P. P. (1) zajmował się wynajdowaniem osób, które działałyby w charakterze kurierów. W tym zakresie jego zeznania tworzyły spójną całość z zeznaniami P. P. (1). Świadek zaprzeczył jednak temu, że „zwerbował” oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego i

zeznania P. P. (1) przeczą tej okoliczności. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż R. F. w powyższym zakresie dążył do umniejszenia własnej odpowiedzialności i z tych względów nie oparł się na jego zeznaniach w tym zakresie.

Sąd nie oparł się na zeznaniach C. P.. Dotyczą one w przeważającej mierze zdarzeń nie będących przedmiotem niniejszego postępowania. Jedynie w zakresie w jakim świadek odnosił się do wyjazdu z J. S. do N. jego zeznania miały związek z niniejszą sprawą. Kwestionowanie przez świadka tego, że wyjazd ten miał na celu przemyt narkotyków powodowało jednak, że jego zeznania jako dążące do wyłączenia odpowiedzialności świadka, mogły stanowić jedynie podstawę do czynienia ustaleń co do samego faktu wyjazdu i jako niewiarygodne w części dotyczącej przemytu narkotyków nie znalazły odzwierciedlenia w ustalonym stanie faktycznym.

Podobnie Sąd ocenił zeznania J. S.. Świadek miał istotny interes w przedstawieniu okoliczności działania zorganizowanej grupy przestępczej w sposób wyłączający udział w niej świadka i umniejszający jego rolę w zdarzeniach. Ponadto świadek nie posiadał żadnych informacji związanych ze zdarzeniami przypisanymi oskarżonemu (poza jednokrotnym pobytem oskarżonego w N.). Z tych względów Sąd nie oparł się na zeznaniach J. S..

Nic do sprawy nie wniosły zeznania P. L. i S. S. (3) jako związane wyłącznie ze zdarzeniami nie związanymi z niniejszą sprawą.

Sąd nie znalazł także żadnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność pozostałych dowodów w postaci dokumentów, które nie budziły zastrzeżeń co do ich autentyczności i wiarygodności. Z każdej czynności procesowej zostały sporządzone wymagane przez prawo protokoły, a sposób przeprowadzenia tych czynności nie był kwestionowany przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Analiza i ocena zgromadzonego materiału dowodowego daje pełne podstawy do uznania, iż oskarżony B. R. przemycając w swoim organizmie narkotyki uczestniczył w obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi.

Zgodnie z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) karze podlega ten, kto wbrew przepisom art. 33-35, art. 37 i art. 40 wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie.

Występek określony w art. 56 u.p.n. jest przestępstwem dwuodmianowym. Pierwsza z alternatywnie określonych czynności wykonawczych polega na wprowadzaniu do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, a druga na uczestniczeniu w takim obrocie.

Artykuł 4 pkt 34 u.p.n. stanowi, że wprowadzanie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej to udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów, środków zastępczych lub nowych substancji psychoaktywnych. Jest to zatem zachowanie, które może polegać wyłącznie na działaniu. Udostępnianie polega na przekazaniu ich w jakiegokolwiek formie we władztwo „osoby trzeciej”. Uczestniczenie w obrocie w danym wypadku należy zaś rozumieć jako korelat wprowadzania do obrotu. Jest to zatem przyjęcie

w jakiegokolwiek formie, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu dalszego przekazania kolejnej osobie. Mówiąc o „uczestniczeniu w obrocie”, mamy zatem na myśli odpłatne albo nieodpłatne przyjęcie środków odurzających lub substancji psychotropowych bądź słomy makowej, w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, która nie jest ich konsumentem. Jeśli jednak ową „inną osobą” będzie konsument, to mamy do czynienia nie z występkiem z art. 56 ustawy, ale przestępstwem z jej art. 58 lub art. 59 (udzielenie środka psychoaktywnego innej osobie).

Nie ma przy tym znaczenia forma przekazania. Nie ma też znaczenia forma władztwa prawnego, jaką uzyskuje osoba przyjmująca środki, substancje lub słomę. Oznacza to, że uczestniczy w obrocie nie tylko ten, kto nabywa je po to,

by je dalej przekazać, lecz także ten, kto – przy wyczerpaniu ustawowych znamion strony podmiotowej, a zatem przy zamiarze, by choćby inny ze współdziałających z nim przekazał środek, substancję lub słomę dalej np. udostępnia w tym celu lokal.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż oskarżony uczestniczył w obrocie w rozumieniu art. 56 u.p.n. Wskazują na to same wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka P. P. (1). B. R. otrzymywał w H. narkotyk od osoby o imieniu S., następnie połykał go w formie specjalnie przystosowanych kapsulek. Gdy narkotyk znajdował się w jego organizmie, oskarżony przekraczał granicę państw członkowskich U. lub państw spoza obszaru celnego Unii, gdzie kontaktował się z nabywcami narkotyków, którym przekazywał kokainę. Osoby te nie były przy tym konsumentami środków odurzających, lecz zajmowały się ich dalszą dystrybucją. B. R. swym zachowaniem wyczerpał zatem znamiona art. 56 u.p.n.

Istniejący element transgraniczny powoduje, że dla oddania pełnej kwalifikacji prawnej czynu i odzwierciedlenia wszystkich zachowań wchodzących w skład czynu zabronionego konieczne było wzbogacenie kwalifikacji prawnej przypisanego czynu o art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zgodnie z tym przepisem karze podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy, dokonuje przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzwspólnotowego nabycia lub wewnątrzwspólnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych, nowych substancji psychoaktywnych lub słomy makowej.

Czynność wykonawcza została określona jako dokonywanie przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzwspólnotowego nabycia lub wewnątrzwspólnotowej dostawy, przy czym we wszystkich wypadkach chodzi o zachowanie podjęte wbrew przepisom ustawy. Pojęcie przywozu jest wyjaśnione w art. 4 pkt 21 u.p.n. Zgodnie z tym przepisem przez przywóz rozumieć należy każde wprowadzenie na obszar celny U. środków odurzających, substancji psychotropowych, środków zastępczych lub nowych substancji psychoaktywnych. Z kolei zgodnie z art. 4 pkt 36 u.p.n. wywóz to każde wyprowadzenie poza obszar celny Wspólnoty Europejskiej (U.) środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Niewątpliwie zatem B. R. biorąc udział w obrocie naruszył swym zachowaniem znamiona przepisu art. 55 u.p.n. Wszak oskarżony na polecenie P. P. (1) po odebraniu narkotyku z H. wywoził go do innych państw członkowskich U., jak również poza ten obszar celnego – np. do T..

Jednocześnie Sąd Okręgowy zmienił opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w ten sposób, że wyeliminował z niego elementy związane z przywozem kokainy z terytorium B. do B.. Art. 114 § 3 k.k. wyłącza bowiem stosowanie § 1 tego artykułu m.in. w odniesieniu do prawomocnych orzeczeń sądów lub innych organów państw obcych kończących postępowanie karne, jeżeli wynika to z wiążącej Rzeczypospolitą Polską umowy międzynarodowej. Umową taką jest Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. (Dz. Urz. WE L 239 z 2000 r.s. 19, z późn. zm.; Dz.Urz.UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 2. S. 9 - dalej w tekście KWUS), która z chwilą przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do U. stała się częścią prawa polskiego, stanowiąc *acquis communautaire* (art. 114 § 3 pkt 3 k.k.). Zgodnie z art. 54 KWUS osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednej Umawiającej się Strony, nie może być ścigana na obszarze innej Umawiającej się Strony za ten sam czyn, pod warunkiem, że została nałożona i wykonana kara lub jest ona w trakcie wykonywania, lub nie może być już wykonana na mocy przepisów prawnych skazującej Umawiającej się Strony - tzw. europejski zakaz *ne bis in idem*. Oczywiście w związku z tym jest, że z uwagi na regulację przewidzianą w art. 114 § 3 k.k. w zw. z art. 54 KWUS wszczęciu i kontynuowaniu w P. postępowania karnego stoi na przeszkodzie prawomocne orzeczenie sądu lub innego uprawnionego organu państwa członkowskiego U. kończące postępowanie, co do tego samego czynu tej samej osoby, a więc wywołujące stan rzeczy osądzonej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2012 r., III KK 163/12, LEX nr 1243045).

Przeszkoda związana z zakazem *ne bis in idem* powstaje zatem w razie kumulatywnego spełnienia trzech warunków:

1) jeżeli zostanie wydane orzeczenie (o którym mowa w art. 114 § 3 pkt 3 k.k.) rozstrzygające kwestię odpowiedzialności co do meritum,

2) orzeczenie to ostatecznie kończy postępowanie,

3) w razie stwierdzenia popełnienia przestępstwa doszło do wymierzenia i wykonania sankcji karnej lub też nie może ona zostać wykonana z przyczyn prawnych istniejących w państwie skazania (S. Steinborn (w:) L. K. Paprzycki (red.): Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2013, t. I, s. 115-119).

Skazanie przez Sąd w Porto z dnia 29 lipca 2015r. w sprawie 756/15.6 (...) miało związek z przemytem kokainy w ilości 832,510 gramów z B. na terytorium U. i rozstrzygało co do meritum kwestię odpowiedzialności B. R. za to zachowanie. Postępowanie to zakończyło się wydaniem orzeczenia kończącego postępowanie. Za czyn została B. R. wymierzona kara 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i kara ta została wykonana (kończąc się warunkowym przedterminowym zwolnieniem oskarżonego). Z tych też względów orzeczenie wydane przez Sąd w Porto w sprawie 756/15.6 (...) stanowi przeszkodę do prowadzenia przed tut. Sądem postępowania w sprawie o ten sam czyn, co skutkować musiało zmianą opisu czynu przypisanego B. R. w ten sposób by wyeliminować z niego wszystkie elementy związane ze zdarzeniem, będącym przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu w Porto (czas popełnienia czynu zabronionego, ilość dokonanych przemytów, ilość przemyconych środków odurzających).

Mając na uwadze, iż na gruncie obowiązujących przepisów możliwe jest objęcie jednym czynem ciągłym kilku zachowań sprawcy wyczerpujących znamiona przepisów art. 56 i 55 u.p.n., Sąd zbadał, czy zachowanie oskarżonego polegające na wywozie kokainy oraz uczestniczenie w obrocie tymi środkami, nie mieściło się w ramach konstrukcji z art. 12 k.k. Takiemu przyjęciu nie stałaby na przeszkodzie ani odmienna kwalifikacja prawna poszczególnych zachowań, ani odległość czasowa między popełnionymi przestępstwami. Istotne było natomiast to z jakim zamiarem działał oskarżony, tj. czy był to z góry powzięty zamiar takiego działania oskarżonych.

Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym) obejmującym wszystkie elementy składowe. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego przypadek, w którym poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nieistniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania. Podobnie nie stanowi wypełnienia przesłanki podmiotowej, określonej w art. 12 k.k., sytuacja, gdy sprawca dopuszcza się kilku lub kilkunastu zachowań z odnawiającym się w odniesieniu do każdego z nich zamiarem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1999 r. IV KKN 28/99, LEX nr 37938, Prok.i Pr. 1999/10/2).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w niniejszej sprawie wynika w sposób jasny, że oskarżony, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, o czym poniżej, swą świadomością i zamiarem obejmował stałe uczestniczenie w obrocie narkotykami, stałe współdziałanie z grupą poprzez wykonywanie zleconych czynności, w tym przemyt narkotyku. Taki był cel ich zachowań i sposób osiągania korzyści majątkowych. Nie zmienia tej oceny to, że oskarżonemu – jak zeznał P. P. (1) – zlecano w razie potrzeby wyjazdu celem przemytu narkotyku. Zdaniem Sądu odróżnić bowiem należy stały i ten sam zamiar popełniania przestępstw w ramach grupy przestępczej, od możliwości ich dokonania uzależnionych od różnych okoliczności niezależnych od oskarżonego, w tym zapotrzebowania na działanie oskarżonego. Z tych względów Sąd uznał, iż działanie B. R. należało zakwalifikować jako działanie w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k.

Jednocześnie kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie mogła nie odnieść się do ilości środków odurzających, będącej znamieniem kształtującym typ kwalifikowany przestępstwa z art. 56 i 55 u.p.n. „Znaczna ilość” w rozumieniu ustawy jest to taka ilość środków odurzających, jaka mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84 i wyrok SN z dnia 10 czerwca 2008 r. w sprawie III KK 30/08, Biul. PK 2008/10/13). Poczynione ustalenia faktyczne prowadzą zaś do wniosku, iż B. R. uczestniczył w obrocie nie mniej niż 1167,49 grama kokainy, co stanowiło 5837

porcji narkotyku. Sąd uznał bowiem, kierując się doświadczeniem orzecznictwem i poglądami judykatury, że jedną porcją handlową kokainy jest 0,2 grama (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 92/12). Ilość narkotyku była zatem „znaczna” i pozwalała na zaspokojenie potrzeb przynajmniej kilkudziesięciu osób.

Mając powyższe na uwadze działanie B. R. (czyn opisany w punkcie II części dyspozytywnej wyroku) wypełniło znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 55 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd doszedł przy tym do wniosku, iż oskarżony czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i kwalifikację prawną przypisanego mu czynu uzupełnił o art. 65 § 1 k.k.

Oskarżony B. R. swoim działaniem wyczerpał znamiona z art. 258 § 1 k.k., Oskarżony brał bowiem udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw.

Zorganizowaną grupę stanowi grupa przynajmniej trzech osób, których celem jest popełnianie przestępstw lub też generalnie popełnianie przestępstw o luźnym związku, między innymi bez stałych ról, w każdym bądź razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie. Członkowie grupy mogą przy tym dokonywać ich w różnych układach personalnych. Łączyć ich musi wspólna chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość ich popełniania na rzecz grupy. „Branie udziału” polega na przynależności do grupy, akceptowaniu zasad, które nią rządzą, wykonywaniu poleceń osób stojących w hierarchii grupy odpowiednio wyżej. Koniecznym jest także aktywne okazywanie swojej przynależności przez uczestniczenie w życiu grupy przestępczej. Wymienieni oskarżeni spełniali powyższe warunki.

Zebrany materiał pozwolił na przyjęcie, że w okresie od 2013 roku do marca 2015 roku, na terenie E. i A. działała zorganizowana grupa przestępcza, mająca na celu przemyt i wprowadzanie do obrotu znacznych ilości środków odurzających. Wysokie pozycje w tej grupie pełnili P. P. (1) i R. G.. To oni zajmowali się ze strony polskiej organizacją przewozu narkotyków – ustalali z nieustalonymi osobami terminy i miejsca odbioru narkotyku, czasami decydowali o tym gdzie narkotyk ma zostać przewieziony, organizowali kurierów i z nimi się rozliczali, organizowali odbiory pieniędzy stanowiących zysk ze sprzedaży narkotyków. Jednocześnie w innych państwach działały osoby, które z jednej strony zajmowały się organizacją narkotyków i ich przekazaniem kurierom, a z drugiej osoby odbierające narkotyk, rozliczające się z jego dostarczenia i wprowadzające narkotyki do obrotu.

Do grupy należał B. R., który był niżej w hierarchii i zajmował się głównie działalnością polegającą na przewożeniu narkotyków we wskazane miejsca. Oskarżonemu oprócz roli kuriera były również zlecane inne zadania mające bezpośredni związek z przestępczą działalnością grupy. Oskarżony na polecenie P. P. (1) udawał się z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami poza granice kraju, gdzie – nie będąc kurierem – pomagał osobom przewożącym narkotyki jako tłumacz, kierowca, i.t.p. B. R. na polecenie P. P. (1) odbierał również pieniądze stanowiące zysk ze sprzedaży narkotyków i przekazywał je stojącemu wyżej w hierarchii grupy P. P. (2). Oskarżony miał przy tym świadomość tego, że uczestniczy w zorganizowanej strukturze i współdziała z innymi osobami w celu uzyskania korzyści majątkowych płynących z nielegalnego obrotu środkami odurzającymi. Takiej oceny nie zmieniają wyjaśnienia B. R.. Materiał dowodowy, w tym zeznania P. P. (1), wskazuje na to, że oskarżony zdawał sobie sprawę z rozległości powiązań w grupie. Wiedział o istnieniu osób w H., sam jako kurier współdziałał z innymi osobami, gdy nie był kurierem przewoził nieznane sobie osoby jako kierowca. Wykonywał przy tym polecenia P. P. (1), który organizował działania oskarżonego, z nim się rozliczał, od niego otrzymywał wytyczne co do określonego postępowania. Z tych przyczyn twierdzenia B. R. o nieświadomości działania w zorganizowanej grupie przestępczej nie znalazły akceptacji Sądu.

Różnorodność zadań zleconych B. R. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej przez P. P. (1) powoduje, że rozważyć należało wyczerpanie przez oskarżonego również znamion czynu z art. 299 k.k.

Zgodnie z tym artykułem karze podlega ten, kto środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, przyjmuje, posiada, używa, przekazuje lub wywozi za granicę, ukrywa, dokonuje ich transferu lub konwersji, pomaga do przenoszenia ich własności lub posiadania albo podejmuje inne czynności,

które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku.

Przedmiotem wykonawczym przestępstwa określonego w art. 299 § 1 są środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe i wartości dewizowe, a także prawa majątkowe oraz mienie pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. Nie jest przy tym istotne, czy przedmioty te lub wartości majątkowe pochodzą bezpośrednio, czy pośrednio z czynu zabronionego, tj. zostały uzyskane w wyniku obrotu korzyściami bezpośrednimi (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013r., I KZP 19/13). Zabronione zachowanie może polegać na przyjmowaniu, przekazywaniu lub wywozie za granicę, pomocy w przenoszeniu własności lub posiadania, a także na podejmowaniu innych czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia. Przestępstwo określone w art. 299 § 1 k.k. jest przestępstwem formalnym z narażenia. Do jego dokonania wystarczy, że określone w tym przepisie działania mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia albo miejsca umieszczenia (ukrycia) przedmiotów lub wartości majątkowych pochodzących z czynu zabronionego, a tym samym ich wykrycie, dokonanie zajęcia albo orzeczenie przepadku.

Ponownie zatem wskazać należy, że B. R. na polecenie stojącego wyżej w grupie przestępczej P. P. (1) udawał się za granicę z inną ustaloną osobą celem odebrania pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży narkotyków, a następnie pieniądze te przewoził do P. gdzie przekazywał je P. P. (2). Oskarżony działając w ten sposób łącznie przetransferował 12 000 funtów, 16 000 euro, 20 000 koron norweskich i 1000 dolarów. Jego zachowanie wyczerpało zatem znamiona czynu zabronionego z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Zdaniem Sądu brak było przy tym jakichkolwiek racjonalnych powodów dla sztucznego dzielenia zachowania oskarżonego na dwa odrębne czyny. Jego działanie obejmował ten sam zamiar – opisany we wcześniejszej części uzasadnienia – a dokonany w akcie oskarżenia i powielony w części wstępnej wyroku podział na dwa czyny, wynikał tylko z przyjętej przez rzecznika oskarżenia publicznej taktyki prowadzenia postępowania przygotowawczego i wyodrębnienia dwóch postępowań. Obecnie po połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania dalsze utrzymywanie tej dychotomii jest całkowicie nieracjonalne.

Kierując się powyższym i stwierdzając brak przyczyn wyłaczających zawinienie Sąd wymierzył oskarżonemu B. R.:

- karę roku pozbawienia wolności za czyn z art. 258 § 1 k.k. (pkt I części dyspozytywnej wyroku),
- karę roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda za czyn z art. 56 ust. 3 i art. 55 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt II części dyspozytywnej wyroku),
- karę roku pozbawienia wolności za czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt III części dyspozytywnej wyroku).

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe Sąd brał pod uwagę z jednej strony, aby kary efektywnie spełniły związane z nimi cele społeczne, z drugiej zaś strony, aby były one karami zindywidualizowanymi, to jest takimi, które w odniesieniu konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny, będą zgodne z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k. Znaczenie tych dyrektyw jest tym większe im cięższe skutki powoduje przestępstwo, im bardziej drastyczne lub zuchwałe jest działanie sprawcy oraz w im większym stopniu podłożem przestępstwa jest nieakceptowany społecznie styl życia.

Kara winna jednak również stanowić sprawiedliwociową odpłatę, która spełniać będzie (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, która będzie nadto spełniać funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiary winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu jemu przypisanego (ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k.).

Obciążająco na wymiar kary wpłynął wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów zagrożonych karą w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii opisanych w art. 56 i art. 55 u.p.n., stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia

społecznego. Jako istotną okoliczność rzutująca na wymiar kary pozbawienia wolności Sąd uznał ilość środków odurzających i substancji psychotropowych będących przedmiotem przestępstwa. Rodzaj tych środków, przyjmując, że są to środki odurzające „tzw. twarde” o większej intensywności działania, posiada większą szkodliwość społeczną.

Mając jednak na względzie wiek oskarżonego, który w chwili czynu miał 21 lat oraz treść art. 54 k.k. Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie winien znaleźć zastosowanie art. 60 § 1 k.k. Względy wychowawcze przemawiają bowiem za wymierzeniem oskarżonemu kary w niższym niż najniższy ustawowy wymiar kary. B. R. po popełnieniu czynu zabronionego zmienił swe postępowanie. Zerwał wszelkie kontakty z dotychczasowym przestępczym środowiskiem. Wyjechał za granicę, gdzie utrzymuje się z legalnego źródła zarobkowania. Oskarżony nie wszedł w konflikt z prawem. To zaś, przy uwzględnieniu jego dotychczasowej niekaralności i postawy zaprezentowanej w toku postępowania uzasadnia przekonanie, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby w stosunku do niego niewspółmiernie surowa. Za takim ukształtowaniem wymiaru kary przemawiają również dyrektywy prewencji.

Wymierzając kary Sąd miał również w polu widzenia względy natury prewencyjnej, w znaczeniu prewencji ogólnej i szczególnej. Kara ma bowiem po pierwsze wpłynąć na oskarżonego w sposób, który doprowadzi do tego, iż nie popełni on ponownie przestępstwa, po drugie uzasadni w społeczeństwie przekonanie o nieopłacalności jego popełnienia. Oskarżony w chwili popełnienia czynów nie miał zniesionej ani ograniczonej poczytalności. W pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań, zatem jego wina nie budziła żadnych wątpliwości. Jednakże szczególne okoliczności niniejszej sprawy sprawiają, że mimo tego względy prewencyjne przemawiają za nadzwyczajnym złagodzeniem kary.

Nie można bowiem nie mieć w polu widzenia skazania oskarżonego przez Sąd w Porto za przemyt, który choć formalnie nie jest przedmiotem osądu i wymiaru kary w tej sprawie, to jednak został popełniony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej objętej niniejszym postępowaniem i jest ściśle powiązany z czynem oskarżonego kwalifikowanym z art. 55 i 56 u.p.n. Sytuacja prawna w jakiej znalazł się B. R. powoduje bowiem, że jedynie miejsce jego zatrzymania decyduje o tym jak będzie kształtował się wymiar kary. Nie może budzić wątpliwości to, iż przemyt z B. do B., za który wymierzono karę w P., przy braku zasady *ne bis in idem* podlegałby rozpoznaniu z niniejszej sprawie, a co za tym idzie wchodząc w skład czynu ciągłego z art. 12 k.k. wymierzono by za niego jedną karę. Taka sytuacja miałaby również miejsce w razie skazania oskarżonego przez Sąd w B.. Wówczas na poczet kary zaliczony zostałby okres odbywania kary za granicą w trybie art. 114 § 2 k.k. W powyższych przypadkach sytuacja procesowa B. R. byłaby korzystniejsza niż w niniejszej sprawie. Wszak bez zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary oskarżonemu mogła potencjalnie zostać wymierzona najniższa z możliwych kar tj. kara trzech lat pozbawienia wolności, co przy uwzględnieniu okresu pozbawienia wolności w związku z orzeczeniem Sądu portugalskiego (dwa i pół roku), skutkowałoby łącznym pozbawieniem wolności B. R. przez ponad pięć lat. Co więcej, nie sposób nie dostrzec i tego, iż inni członkowie grupy przestępczej zostali już osądzeni, a wymiar orzeczonych w stosunku do nich kar byłby niższy niż kary rzeczywiście odbytej przez B. R.. Przykładowo P. P. (1), który wydawał polecenia oskarżonemu i czerpał znaczne korzyści z nielegalnego procederu wymierzono karę 5 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na 8 lat próby. W tych okolicznościach względy prewencji indywidualnej przemawiają za zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary. Brak zastosowania tej instytucji zniweczy cel wychowawczy kary, który wszak w przypadku sprawy młodocianego jest celem podstawowym. Nadto brak zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary sprawi, że orzeczona kara odbierana będzie w społeczeństwie jako kara niesprawiedliwa z uwagi na rażącą dysproporcję między karami wymierzonymi osobom „ważniejszym”, a surowym ukaraniem osób im podlegających i wykonujących ich polecenia.

Wymierzając kary za czyny opisane w art. 258 k.k. Sąd kierował się tym, by kary spełniły swe cele opisane w art. 53 k.k. Stopień społecznej szkodliwości tych czynów był wysoki. Wyrażał się on w dobrach prawnych chronionych tym przepisem, a naruszonych działaniem oskarżonych. Porządek publiczny i ochrona przed przestępczością zorganizowaną są jednym z istotniejszych dóbr chronionych prawem, które zostało naruszone umyślnym działaniem oskarżonego. Wymierzając karę za to przestępstwo Sąd miał w polu widzenia rolę jaką oskarżony odegrał w

zorganizowanej grupie przestępczej. Również i w tym wypadku nie bez wpływu na wymiar kar pozostała prewencja ogólna i szczególna.

Również w odniesieniu do czynu z art. 299 k.k. Sąd przy wymiarze kary miał na względzie wysoką społeczną szkodliwość czynu. Choć bowiem głównym przedmiotem ochrony jest tu funkcjonowanie obrotu gospodarczego to przestępstwo to godzi również w dobro, jakim jest wymiar sprawiedliwości (W. Wróbel, w: A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. 3, Komentarz do art. 278-363 k.k., Kraków 1999, s. 338-340). Zachodzi to zwłaszcza w sytuacji, gdy poszczególne zachowania mogą udaremniać lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia mienia, jego zajęcia i następnie orzeczenia przepadku. Taka też sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie zwiększając wymiar bezprawia w zachowaniu oskarżonego.

Nadto wymierzając karę grzywny i ustalając liczbę stawek dziennych Sąd kierował się tożsamymi okolicznościami, co przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Ustalając zaś wysokość stawki dziennej Sąd miał na względzie przesłanki opisane w art. 33 § 3 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż orzeczone kary będą karami celowymi i sprawiedliwymi, spełniającymi wymogi art. 53 k.k. i art. 54 k.k.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k., wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną roku pozbawienia wolności. Na wymiar kary łącznej wpłynął charakter związków przedmiotowo podmiotowych oraz związki czasowe pomiędzy przestępstwami, jak również ogólne dyrektywy wymiaru kary, poza okolicznościami, które legły u podstaw wymiaru kar składowych. Czyny przypisane oskarżonemu zostały popełnione w tych samych przedziałach czasowych. Ponadto wszystkie czyny były związane z łamaniem porządku prawnego poprzez naruszenie ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z działaniem tej samej grupy przestępczej. Stąd też za zasadne Sąd uznał wymierzenie kary łącznej na zasadach pełnej absorpcji.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego B. R. z przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku. W orzecznictwie trafnie wskazuje się, że "korzyścią majątkową pochodzącą z przestępstwa w rozumieniu art. 45 § 1 k.k. są wszelkie składniki majątkowe pochodzące z popełnienia danego przestępstwa (o ile nie podlegają przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 i § 6 k.k.), a nie tylko osiągnięty zysk. Tak więc za nieuprawnione należy uznać wyliczanie kosztów, jakie sprawca zaangażował w przestępczy proceder (np. zakup środków odurzających, które następnie udzielał, przejazd po nie itp.), a potem pomniejszanie o tę wartość osiągniętej z przestępstwa korzyści, bo tego typu ekonomiczne kalkulacje w aspekcie zysku i strat są nie do przyjęcia" (wyrok SA w Katowicach z dnia 21 grudnia 2006 r., II AKa 394/06, KZS 2007, z. 5, poz. 57). W niniejszej sprawie ustalono, iż B. R. za przewiezienie narkotyków, jak i za czynności „pomocnicze” dla innych kurierów otrzymywał wynagrodzenie. Potwierdził to świadek P. P. (1). Nie przeczył temu również oskarżony przyznając, zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, że korzyść jaką osiągnął z przestępstwa wyniosła 12 000 zł.

Kierując się treścią art. 70 ust. 4 u.p.n. Sąd w związku z czynem opisanym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku orzekł od B. R. nawiązkę na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...). Ustalając wysokość nawiązki Sąd miał w polu widzenia ogólne zasady wymiaru kary wymienione w art. 53-56 k.k.

Z uwagi na udział w sprawie obrońcy oskarżonego działającego z urzędu Sąd, w oparciu o art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 738,00 złotych brutto tytułem obrony z urzędu świadczonej B. R..

Orzekając o kosztach i opłacie, Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonego oraz to, że zasądzenie od niego kosztów procesu oraz wymierzanie mu opłaty byłoby w tym przypadku niecelowe z uwagi na wymiar orzeczonych

kar pozbawienia wolności, grzywny, przepadku i nawiązki. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k. i art. 17 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.